

Davant la sobtada mort d'Antoni de Senillosa

Un accident de cotxe es va endur la vida de la persona culta i sensible que Fabià Estapé defineix com "un dels esperits més lúcids de la nostra societat".

No podia acabar pitjor aquest mes de febrer. Des de fa uns dies i per consell mèdic –que no és igual que "por prescripción facultativa"– em llevo ben aviat i passejo per la plaça d'Urquinaona, el carrer de Fontanella i la Rambla. Són les hores que el meu gran amic Antoni de Senillosa denunciava "porque las calles todavía no estan puestas". Però sí que comencen a estar-ho. Els llums deixen de pampalluguejar i aquests tabernacles de la saviesa que són els quioscos encenen el neó i disposen resmes dels primers diaris –de Barcelona i de Madrid, no es pensin–. Aquest matí he comprat *La Vanguardia* ben aviat: hi he trobat una carta d'Antoni de Senillosa referent a la polèmica sobre si en el *Quijot* es troba o no l'expressió "con la Iglesia hemos topado, Sancho". Senillosa, com a home culte, recorda que el que diu l'heroi cervantí és "con la Iglesia hemos dado", que no és el mateix, ni de bon tros. Com que Senillosa ha estat un home sempre fidel als records dels anys escolats als bancs de la Facultat de Dret barcelonina de finals del 40, ha tingut l'amabilitat de recordar quan jo em dirigia a la gent inculta anomenant-la "desertores del arado". Heus ací, m'he dit,

Antoni de Senillosa.

una mostra més de la sensibilitat i bonhomia de l'Antoni de Senillosa. Poc em podia pensar, immediatament, que tant *El País* com l'*Avui* em donarien la terrible notícia de la seva mort en accident d'automòbil.

Quina manera més bèstia de posar fi a un dels esperits més lúcids de la nostra societat. Valgui per al repertori biogràfic recordar que Senillosa va néixer a Barcelona en el si d'una família benestant, el 25 d'abril del 1928. A la Facultat de Dret va contribuir a crear un caldo de cultiu de la resistència contra els motlles més visibles del franquisme. Va ser un destacat dirigent monàrquic, sempre fidel a la figura i a les paraules del comte de Barcelona. No va ser mai partidari dels acords de Las Cabezas, encara que finalment el que en podríem dir disciplina dinàstica el portés a admetre els valors a llarg termini dels acords entre el pare del rei Joan Carles i el general Franco. A Barcelona, va ser durant molts anys secretari polític de Don Joan. En la postguerra, molt fidel i molt pròxim a José María de Areilza, va presentar-se a les eleccions generals del 1979 i va obtenir acta de diputat per Barcelona en la Coalició Democràtica que agrupava els partits AP, PL i PDL. Va ser, doncs, un dels parlamentaris retinguts per l'ex-tinent coronel Tejero la famosa nit del 23-F. Amb Antoni de Senillosa, la nostra societat perd el que més falta li fa: la llavor... i les espècies.

Fabià Estapé

Un homenot: Josep Lluís Barceló

Emili Rodríguez-Bernabeu glossa la figura de qui fou un treballador incansable en la construcció d'un centre nacionalista al País Valencià.

La mort de Josep Lluís Barceló deixa una ferida oberta –inguarible– a l'extrem sud del País Valencià. Una ferida per a tots: per a la seua família, per als seus amics, per a la seua professió d'advocat, per a la políti-

ca nacionalista. Josep Lluís Barceló i Rodríguez (Elx, 1935-1994) havia omplert un buit de segles en l'estructura socio-política al sud de la línia Biar-Busot. Sociable i dialogant, mesurat i respectuós, amb un sentit de l'humor

intel·ligent i sempre positiu, amb unes orientacions polítiques obertes a la convergència, l'enginy sempre a trenc de comprensió i de pacte, sempre a la recerca de solucions possibles, fou el perfecte home de centre polític, la desitja-

da figura que tant fretura el nacionalisme valencià.

Josep Lluís Barceló va saber orientar una política cultural lúcida i agosarada des del seu càrrec de conseller d'Educació i Ciència en el Govern pre-autonòmic que presidí Josep Lluís Albinyana, durant la transició democràtica. El seu Pla Experimental durant el curs 1978-79 introduí l'escolarització del valencià amb solucions lingüístiques oposades –o críticades– a amplis sectors del seu partit (UCD), amb el qual fou diputat al Congrés.

Desintegrada la Unió de Centre Democràtic, ja no trobà nou recer polític convincent, i es va dedicar per complet a

la seua professió d'advocat, a la seua família, als seus amics i a la recerca incansable de fórmules de convivència sociopolítica que pogueren empènyer algun dia el naixement del gran partit de centre nacionalista que no acaba d'arribar mai al nostre país. Aficionat a la gastronomia, organitzà menjars en la seua casa del Camp d'Elx, per on van passar totes les personalitats significatives del valencianisme polític, cultural i econòmic del sud del País Valencià; allí coincidiren sovint amb personatges rellevants vinguts del nord. Un servei impagable que demostrà la seua capacitat de convocatòria, la seua simpatia i el seu insubornable amor a la terra.

Amb uns quants amics va crear la Fundació Jaume Roig, que durant uns anys dugué una activitat cultural important amb iniciatives de tota mena a les Valls del Vinalopó i a l'Alacantí. Quan el dia 26, a mitjanit, Rafael Poveda em donava la notícia de la mort de Barceló, vaig sentir que una pèrdua irreparable s'havia esdevingut prematurament. Com abans Sanchis Guarner, Joan Fuster, Vicent Andrés Estellés o Joan Valls, ara ens deixava per sempre un altre homenot, molt més jove, amb una tasca immensa inacabada. Nosaltres confiàvem en ell, esperàvem amb ell. Ara veurem si som capaços de fer créixer la llavor que ell sembrà. **Emili Rodríguez-Bernabeu**

La necessitat d'un programa

Josep Melià creu que, en els pròxims mesos, s'imposarà la lògica de la coalició entre PSOE i CiU per a tirar endavant el Govern central.

La UCD va governar en minoria amb menys diputats que els socialistes tenen ara. Això admirava extraordinàriament els alemanys de la CDU, que pràcticament amb el 50% de l'electorat continuaven a l'oposició. Però Suárez va poder governar en minoria perquè hi havia altres organismes de consens que permetien negociar la transició entre les diferents forces polítiques. I aleshores el programa de govern era tan accessori, tret de les grans qüestions de convivència, que es podia permetre el luxe de menystenir la coalició incondicional que li oferia la dreta.

Avui les coses han canviat. No perquè el PSOE sia més feble que la UCD, que no ho és externament ni internament. És la situació, que és distinta. Avui la política necessita solucions concretes a problemes concrets. Cal un programa de govern que ni el PSOE té, per ell tot sol, ni es pot imaginar que pugui imposar a les seves bases sense que el partit rebenti. El pacte de govern, amb

coalició o simple acord de legislatura, és una necessitat imperiosa. No hi ha cap altra opció que aquesta o unes eleccions anticipades. Eleccions que, a més a més, comporten el risc d'una repetició mimètica dels resultats.

CiU va entendre perfectament que aquesta seria la situació després de les últimes eleccions generals. La seva estratè-

gia es va encaminar a tenir una capacitat de decidir. Cosa que implicava el risc –ja comprovat– que la dreta reaccionària fes electoralisme dient que els catalans, que al cap i a la fi només són mercaders, donaven suport a un Govern feble i inviable a canvi de concessions egoistes que suposen un perill constant per a la unitat d'Espanya. Però CiU va assumir una res-

ARXIU

González i Pujol. La marxa del Govern depèn de la seva entesa.

ponsabilitat que sens dubte tindrà un cost en vots però que reporta substancials guanys per a Espanya i la mateixa Catalunya. Si més no, com a mínim, suposa la possibilitat de comptar amb un programa de primers auxilis per a espantar la liquidació del nostre sistema productiu.

L'experiència d'aquests mesos, tanmateix, va veure que els diferents nivells en què es viu la política estatal no permeten fer una lectura objectiva de les coses. Els avenços legislatius, que és on CiU pot donar un cop de mà, no van aparellats a la política indecisa i vacil·lant d'un Govern que sembla